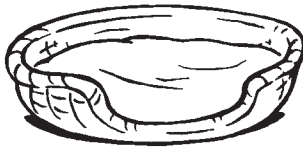

Julia Boehme

Conni și câinele dispărut

cu ilustrații de Herdis Albrecht

Oradea, 2024

Gaura de la zgarda câinelui

Conni se uită la ceas: mai sunt trei secunde până la ora opt, iar locul de lângă ea este în continuare gol. Și Bianca a remarcat asta:

– O fi bolnavă Ana? întreabă ea îngrijorată.

Conni ridică din umeri.

– Așa se pare.

Punctuală ca întotdeauna, doamna Codruța intră în clasă chiar când se aude soneria.

– Sper că ați avut un sfârșit de săptămână frumos, îi salută ea pe toți și zâmbește.

Conni îi face cu ochiul Biancăi.

– Doamna sigur a avut un sfârșit de săptămână minunat, șoptește ea.

– Haideți să vedem dacă toată lumea e prezentă. Doamna Codruța trece cu privirea prin clasă. Toni

încă are varicelă, murmură ea. În rest, toată lumea e aici – a, ba nu, lipsește Ana.

Doamna Codruța își notează repede ceva și apoi începe ora.

– Astăzi vom repeta părțile de vorbire.
Deschideți manualele la pagina 25. Fiecare citește, pe rând, câte un cuvânt și ne spune ce este. Să înceapă Paul.

După ce și-au deschis toți manualele, Paul citește cu voce tare:

– *Această*, citește el. *Această* este cu siguranță un adjectiv.

– Corect, se bucură doamna Codruța.

– *Fantomă* este un substantiv, continuă Bianca.
Apoi vine rândul lui Conni.

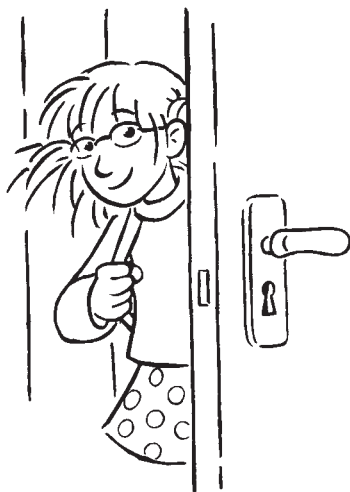
– Zboară este un verb, spune ea.

Astfel copiii citesc toată povestea micii fantome care se sperie de propria imagine din oglindă.

Au ajuns deja la al doilea paragraf când ușa se deschide încet. Ana se uită înăuntru cu sfială, apoi se duce în vârful picioarelor către banca ei. Degeaba se strecoară ea, pentru că toți copiii s-au întors deja în direcția ei.

– Așa târziu? întreabă Doamna Codruța ridicând din sprâncene.

– Îmi cer scuze, spune Ana.

Dar tonul ei nu e foarte spășit. Doamna Codruța oftează și nu mai pune alte întrebări. Conni, pe de altă parte, e foarte curioasă.

- Ce s-a întâmplat? șoptește ea.
- Ah, flutură Ana din mână. Tocmai când ieșeam pe ușă s-a mai întâmplat un mic accident pe covor.
- Un accident pe covor? Conni nu pricepe nimic.
- Da, ca să vezi! Anei îi strălucesc ochii. Tocmai mi-am...
- Deci, Ana! o întrerupe doamna Codruța cu severitate. Dacă ai ceva important să-i povestești lui Conni, trebuia să te fi trezit mai de dimineață.
- Ana își împinge ochelarii în sus pe nas.
- Mă scuzați, murmură ea și nu mai adaugă niciun cuvânt. Nici măcar n-o mai privește pe Conni, ci stă cu nasul doar în manual, în ciuda faptului că prietena ei îi dă un ghiont pe sub bancă. Conni trebuie să aștepte până la finalul orei, chiar dacă moare de curiozitate. Ana nu întârzie niciodată și, deși a zis ceva de un accident, probabil că accidentul ăsta e legat de ceva drăguț, deoarece Ana arată foarte fericită.
- Conni? întreabă doamna Codruța.
- Of, Conni nici n-a remarcat că i-a venit iar rândul.